İbadetin en yüksek makamı

İhvanından biri Mâruf-u Kerhî Hazretleri'ne sordu: **"Seni insanlardan koparıp ibadete sevk eden nedir?"** Soru basitti ama cevap bir ömürlük hakikatti.

"Ölümü mü hatırlıyorsun?" dedi. "Ölüm de ne imiş..." buyurdu.

"Kabir, berzah mı?" "Kabir de ne imiş..."

"Cehennem korkusu? Cennet ümidi?" "Bunlar da ne imiş..."

Sonra kapıyı açtı: "Bir Sultan vardır... Bütün bunlar O'nun elindedir."

Çoğu insan ibadeti bir hesapla yapar: Cehennemden kaçmak için, Cenneti kazanmak için...

Bir insan düşün: Bir padişahın sarayına girmek istiyor. Ama onun derdi padişahın kendisi değil. Saraydaki yemekler, nimetler, bahçeler...

Böyle birine derler ki: "Sen padişahı değil, sofrayı seviyorsun."

İşte Mâruf-u Kerhî'nin işaret ettiği makam bambaşkadır: Orada ibadet, korkudan değil, menfaatten değil sevgiden doğar.

Aşk, pazarlık kabul etmez. Aşk, **"Ben Senin için varım"** demektir; **"Senin verdiklerin için değil"** Orada kul şöyle der: "Ben ne cennet için ibadet ediyorum... Ne de cehennemden kaçmak için... Ben Seni istiyorum..."

Mâruf-u Kerhî Hazretleri'ne sorulan o soru, aslında her kulun kendi vicdanına sorması gereken, ancak sormaya cesaret edemediği o sarsıcı hakikattir: **"Seni bu yola, bu teslimiyete bağlayan nedir?"**

Bizler, korku bir yanımızda, umut diğer yanımızda. Cenneti garantilemek, cehennemin ateşinden tenimizi korumak adına atıyoruz her bir adımı.

Peki, ya ne ödül ne de ceza olsaydı; sadece "O" olsaydı... Yine de o seccadeye diz çöker miydik?

İbadet, "kurtulmak" için değil, "buluşmak" için yapılır. Ne zaman ki ibadeti bir "kurtuluş bileti" olmaktan çıkarıp, bir "vuslat arayışı" haline getirirsen, işte o an ruhun üzerindeki o ağır, zehirli örtü kalkar ve hakikat güneşin tüm parlaklığıyla üzerine doğar.

> مَاذاَ وَجَدَ مَنْ فَقَدَهُ وَمَاذَا فَقَدَ مَنْ وَجَدَهُ

> **Cenâb-ı Hakkı bulan neyi kaybeder? Ve Onu kaybeden neyi kazanır?”**
>
> *(İbn-i Atâillah el-İskenderî, Şerhü’l-Hikemi’l-Atâiye, s. 208)*